

A. I. Spiridonow: *Geomorphologische Kartographie*. Deutscher Verlag der Wissenschaften, Berlin 1956, 23 × 16 cm, 160 s., 27 fig.

Denne bog bekræfter det indtryk, man har fået gennem de sidste års store russiske atlas- og vægkortpublikationer, f. eks. på kortudstillingen i Rio 1956 i forbindelse med Den Internationale Geografkongres, at geomorfologisk forskning og kortlægning dyrkes med stor intensitet i SSSR såvel rent videnskabeligt som i forbindelse med store planlægningsarbejder og da især som analysegrundlag for de omfattende flodreguleringer (Volga-planen).

Spiridonow's bog giver i håndbogsform den aktuelle akademiske status i Sovjetunionen på dette felt. De forskellige typer af geomorfologiske temaer for kartografisk gengivelse: reliefenergi, skrænthældning, relativ højde over erosionsniveau, daltæthed o. s. v. gennemgås ved eksempler.

Størst geografisk interesse er vel nok knyttet til kort over landskabstypernes udbredelse, såvel de detaljerede regionskort, f. eks. Gerassimov's over Kazakhstan, som oversigtskort over formkategorier og reliefskabende faktorer, som f. eks. Markow's reliefstypekort over hele Sovjetunionen med signaturer for tektonisk erosionsrelief, strukturrelief, skulpturrelief og akkumulationsrelief, — et helt nyt synspunkt for en inddeling af overfladeformer. Man vil også med udbytte studere de forskellige forslag til signaturtyper — nikker undervejs genkendende til Martonne's analyse af Centralmassivet og til Erwin Raiz's blokdiagrammatiske symbolverden kendt fra USA-kortene — og hefter sig ved Nikolajew's interessevækkende forslag til universalinddeling af overfladeformer efter morfogenetiske principper (tabel 1). Bogen er beregnet som universitetslærebog, og dette faktum giver alene et indtryk af geomorfologiens vægtige placering i russisk geografi.

Axel Schou.

A. K. Lobeck: *Things maps don't tell us. An adventure into map interpretation*. 20 × 27 cm, 172 s., 161 fig. Macmillan Comp. 1956.

Kortbenyttelse bliver mere og mere almindelig på grund af menneskets stadig tiltagende mobilitet, der igen er en følge af trafikmidlernes æventyrlige udvikling og rejselivets effektive organisation. Et behov for tolkning af kortets symbolverden gør sig samtidig gældende hos de mange, for hvem den naturlige reaktion på konstatering af et terrænelements udbredelse er spørgsmålet: „Hvad er årsagen dertil?“ Hvorfor forekommer således fjordkyster som de norske yderligere i Alaska, Syd-Chile og på New Zealand? Hvorfor aldrig i de ækvatornære egne? Hvad er det, der betinger halvøer